

Arrest

nr. 84 489 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SEMPELS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 januari 2012, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 26 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 27 april 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, H. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U werd geboren in het dorp Dari Pashayee, district Paghman, provincie Kabul. Daar woonde u tot uw vertrek uit Afghanistan. Volgens uw taskara was u 11 jaar in 1385 (2006) en u beweerde 17 jaar te zijn bij uw aankomst in België en dus minderjarig te zijn bij uw asielaanvraag.

Voor u geboren werd werkte uw vader voor de 'Hezb Islami', maar nadien werd hij een lid van de Taliban. Zolang u zich kan herinneren was hij lid van de Taliban en kwamen er af en toe andere Taliban bij jullie thuis. Zijn commandant was Mollah Abdul Rashid. Nadat deze Mollah Abdul Rashid gearresteerd werd, kwamen de politie en het Amerikaanse leger uw vader bij u thuis arresteren. Toen u van school terugkwam, vertelde uw moeder u over de arrestatie van uw vader. Dit gebeurde in de periode dat het graan geoogst werd (augustus 2010). U weet niet waar ze hem nadien heen brachten en sindsdien ontving u geen nieuws meer over uw vader. Twee dagen na zijn arrestatie kwam de Malik (verantwoordelijke) van het dorp bij u langs om u te vertellen dat u uitgenodigd werd op het districtshuis om er over de activiteiten van uw vader te praten. U ging hier niet op in. Drie dagen later kwamen de Taliban u bij u thuis opzoeken, maar uw moeder vertelde hen dat u niet thuis was. Ze gingen daarop terug weg en de volgende ochtend ging u schuilen bij uw oom in het dorp Masjid Qol op 10 minuten wandelen van jullie huis. U zou daar blijven tot uw vertrek uit Afghanistan. Ongeveer twee à drie dagen later kwamen de Taliban een tweede keer bij jullie thuis, maar deze keer drongen ze jullie huis binnen. De volgende ochtend vertelde uw moeder dit aan uw oom en jullie besloten dat u Afghanistan moest ontvluchten. Vervolgens duurde het nog min of meer een maand totdat alles geregeld was voor uw vertrek. Na uw vertrek zijn de Taliban nog een aantal keer bij u thuis langs geweest en heeft de Malik van het dorp uw moeder een oproepingsbrief van het districtshuis bezorgd.

Op 9 januari 2012 kwam u aan in België en dezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en een Hezb Islami-lidkaart van uw vader.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat er aan uw asielmotieven geen geloof meer gehecht kan worden. Zo ging u na het eerste bezoek van de Taliban schuilen bij uw oom, vlakbij, terwijl ook de Taliban wisten wie uw oom was (CGVS vragen 62, 91). Dat de Taliban noch iemand van het districtshuis de moeite deden u daar te gaan zoeken, is weinig aannemelijk aangezien deze oom langs moederskant de enige oom is die u heeft (CGVS vraag 46). Gelet op het belang van familiebanden in Afghanistan is het ondenkbaar dat zowel de Taliban als het districtshuis - wanneer u niet thuis bleek te zijn - nooit de link hebben gelegd met uw oom en de mogelijkheid dat u zich daar zou kunnen verschuilen (CGVS vragen 62, 64, 91). Bovendien was het huis van uw oom slechts op 10 minuten wandelen van jullie huis en verbleef u ongeveer een maand bij uw oom voor u uw land ontvluchtte (CGVS vragen 47, 48, 59, 63, 83). Het was dus perfect mogelijk voor de Taliban en het districtshuis om u daar op te zoeken. Dat zij dit desondanks niet deden en verder weinig tot niets ondernamen om u terug te vinden, is - gezien de situatie door u beschreven - weinig geloofwaardig en - indien wat u beweert werkelijk zou zijn gebeurd - ook een teken dat u in hun ogen toch niet zo belangrijk moet zijn geweest en u bijgevolg met rust lieten. Mochten zij u werkelijk te pakken willen gekregen hebben, hadden ze zich immers meer moeite getroost en op zijn minst eens bij uw oom langs zijn geweest. Dit toont aan dat uw zelfverklaarde vrees tegenover de Taliban en het districtshuis minder ernstig is dan u zelf laat uitschijnen en daarnaast ook nog eens weinig geloofwaardig is.

Voorts is het onwaarschijnlijk dat de Taliban zich de eerste keer met een kluitje in het riet door uw moeder zouden laten wegsturen (CGVS vraag 62). Er kan redelijkerwijs van uitgegaan worden dat wanneer de Taliban u wilden spreken, ze zich niet simpelweg zouden laten wegsturen door een vrouw maar minstens het huis zouden betreden en controleren of u niet aanwezig was.

Daarnaast is het evenmin geloofwaardig dat uw vader u naar school liet gaan (CGVS vragen 10-11, 38-39). Als lid van de Taliban is het weinig plausibel dat uw vader zijn zoon - onder impuls van uw moeder - op een lyceum zou laten inschrijven. Dat dit toch gebeurde, relativeert de overtuiging van uw vader en zijn betrokkenheid bij de Taliban. Eerder kan men verwachten dat u naar de 'madrasa' of de Koranschool werd gestuurd dan wel naar een lyceum, een type van onderwijs dat door de Taliban streng wordt afgekeurd. Bovendien zou hij in het geval dat hij een volwaardig lid van de Taliban zou zijn geweest harder zijn best gedaan hebben om u te overtuigen van zijn ideologie en van het nut om bij de Taliban te gaan (CGVS vragen 35-42). Nu weigerde hij ook maar iets te vertellen over zijn activiteiten en vertelde hij zeer algemene zaken zoals "wie voor de regering werkt, werkt voor de Amerikanen" en dat de school "niet volgens de wetten van de sharia is" (CGVS vragen 35-39, 41). Van iemand die jarenlang zou 'gestreden' hebben tegen een buitenlandse bezetter en de streng-islamitische ideologie van de Taliban is toegenegen mag verwacht worden dat hij hierover meer zou vertellen en u met deze strikte principes en levensvisie zou hebben opgevoed. Dat hij dit niet deed, stelt de mate van zijn betrokkenheid bij de Hezb Islami, de Taliban en zijn affiniteit met hun gedachtegoed serieus in vraag.

Het feit dat het districtshuis u enkele vragen wilde stellen omtrent de activiteiten van uw vader is niet abnormaal wanneer we de betrokkenheid van uw vader bij de Taliban in ogenschouw nemen (CGVS vragen 34-35, 62). Dat u zou gevraagd zijn om hierover wat meer uitleg te komen geven, kan bijgevolg bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade aanzien worden. Niets wijst erop dat u van iets werd beticht, laat staan dat u zou gearresteerd worden of onschuldig veroordeeld zou worden. Over die oproeping zelf bestaat er ook onduidelijkheid. U slaagt er niet in voldoende elementen aan te brengen die erop wijzen dat u daadwerkelijk ter verantwoording werd geroepen door het districtshuis. U beweert aanvankelijk dat de Malik had verteld dat er misschien ook een oproepingsbrief zou komen en dat toen u in Griekenland was, uw moeder een papier had ontvangen, maar dat zij niet wist wat er in stond en die brief had weggegooid (CGVS vragen 74-75). Later verklaart u echter dat de Malik haar die brief had bezorgd en dat zij u vertelde waar die brief over ging en waar ze hem had gegooid (CGVS vraag 76). Indien er inderdaad een oproepingsbrief bij u thuis zou zijn bezorgd, is het niet logisch dat uw moeder niet zou kunnen weten wat erin stond. Het is redelijk te stellen dat wanneer iemand een brief ontvangt - en al zeker in de omstandigheden die u beschrijft - dat die persoon toch zou proberen te weten te komen, eventueel met de hulp van derden, wat er in die brief staat en deze niet zomaar weggooit. In het geval dat de Malik haar die brief bezorgde en ze inderdaad wist wat er in stond en u hierover met haar contact had, dan mag er verondersteld worden dat uw moeder u die oproepingsbrief samen met de andere documenten die u voorlegde, zou hebben bezorgd en al zeker niet zou hebben weggesmeten. Dat u zo geen brief kan presenteren trekt uw beweringen in twijfel en ondermijnt de ernst van de door u voorgehouden vrees.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij op 17 januari 2012 wijst uit dat op die datum "een leeftijd van 20,6 jaar heeft, met een standaarddeviatie van twee jaar". U wordt dus ouder dan 18 jaar geacht (zie brief Dienst Voogdij, dd. 8 februari 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, b van de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden

risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze 'Eligibility Guidelines' en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 en updated 14-10-2011" blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de 'Afghanistan NGO Safety Office' situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in twijfel trekken: zij zijn louter een aanduiding van uw identiteit en de lidmaatschap van uw vader bij de Hezb Islami in een verleden. De vroegere banden die uw vader had met de Hezb Islami zegt niets over zijn huidige vermeende affiniteit met de Taliban en de daaruit voortvloeiende problemen. Bovendien weet u over zijn periode bij de Hezb Islami niets te vertellen (CGVS vragen 35-37). Overigens is de bewijswaarde van deze documenten gering, aangezien Afghaanse documenten - zowel in Afghanistan als daarbuiten - gemakkelijk via corruptie te verkrijgen zijn (zie informatie, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan gericht tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker voert een schending aan van artikel 1 A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en artikel 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel. Doordat de verwerende partij in hoofde van verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus weigert op grond van studies over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Dat recente berichtgevingen vanuit de provincie Kabul spreken van geweld, aanslagen en gewapende conflicten en de rapporten op grond waarvan de beslissing werd genomen kennelijk niet meer actueel zijn.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en besluit dat de veiligheidssituatie in de omgeving van de woonplaats van verzoeker dermate verslechterd is dat het verzoek tot subsidiaire bescherming gegrond moet worden verklaard.

2.2. Verzoeker verklaarde vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen zowel vanwege de Taliban als de overheid (het districtshuis). De vluchtelingenstatus werd in hoofde van verzoeker geweigerd omdat zijn verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat er aan zijn asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt de bestreden beslissing vast dat (i) verzoeker na het eerste bezoek van de Taliban ging schuilen bij zijn oom terwijl ook de Taliban en het districtshuis wisten wie zijn oom was, (ii) het onwaarschijnlijk is dat de Taliban zich met een kluitje in het riet zouden laten wegsturen door verzoekers moeder, (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader als lid van de Taliban zijn zoon naar een lyceum zou laten gaan eerder dan naar een koranschool of madrassa, (iv) het feit dat verzoeker door het districtshuis gevraagd zou zijn om enkele vragen over zijn vader te komen beantwoorden bezwaarlijk kan worden gezien als een daad van vervolging en (v) een leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. Verzoeker bezorgt de Raad per schrijven van 22 juni 2012 drie nieuwe stukken: een brief van het districtshoofd, de taskara van verzoekers vader en een partijkaart van Hezb-i-Islami. Nog daargelaten de vaststelling dat de stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 PR RvV waardoor ze niet in aanmerking dienen genomen te worden, is het van algemene bekendheid dat aan Afghaanse documenten weinig bewijswaarde kan verleend worden gelet op de wijdverbreide corruptie in het land waardoor zowat alle documenten tegen relatief weinig geld kunnen verkregen worden.

In hoofde van de verzoekende partij kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.3. Met betrekking tot de beoordeling van de veiligheidssituatie in het district Paghman oordeelde de bestreden beslissing dat uit de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad.

Verzoeker voert aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en brengt ter staving van zijn betoog vier artikelen bij waaruit moet blijken dat er actueel, sprake is van geweld, aanslagen en gewapende conflicten (*'Afghanistan hunts for suspect in Kabul killings'* van 26 februari 2012, *'Karzai calls for calm'* van 27 april 2012, *'Taliban militants launched coordinated attacks across Kabul'* van 15 april 2012, *'Taliban attack in Afghan capital Kills at least 7'* van 2 mei 2012 en *'2012 UNHCR Country operations profile – Afghanistan'* van 29 mei 2012).

De Raad merkt op dat de begrippen *"internationaal of binnenlands gewapend conflict"* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie

van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS., 1 december 2006, 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”*

Het tweede lid van dit artikel stelt dat “interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, (...)” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat nog daargelaten dat nergens het district Paghman besproken wordt, uit de informatie die verzoeker aanbrengt, niet blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER